

Arrest

nr. 282 281 van 21 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
Redingenstraat 29
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. RECTOR en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit en van Pashtoun-origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 25 februari 2021 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 26 augustus 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 29 augustus 2022 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, een Pashtoun en soenniet te zijn. U bent geboren in het dorp Shega in het district Kuz Kunar in de provincie Nangarhar. U ging tot de zesde graad naar school, alsook ging u tweeënhalf jaar naar de madrasa. Daarnaast verzorgde u de dieren van uw familie en hielp u op het veld. Bij aankomst in België verklaarde u minderjarig te zijn.

Uw vader was van 2007 tot 2017 werkzaam op een basis van de Amerikanen in Jalalabad als arbeider. Uw vader verbleef tijdens deze periode in Jalalabad en kwam af en toe naar huis. Sinds de aanvang van zijn werkzaamheden, ontving uw vader bedreigingen van de Taliban in de vorm van dreigbrieven afgeleverd aan jullie huis. De Taliban dreigden dat als ze uw vader niet vonden, ze de familieleden iets zouden aandoen. Uw vader stuurde uw oudste broer Z.M. (CG xx/xxxxx en OV x.xxx.xxx) ongeveer tien of elf jaar geleden uit het land om hem te beschermen. Uw broer diende een verzoek om internationale bescherming in te België op 2 maart 2012. Hij werd geen vluchtelingenstatus toegekend, omdat hij geen gegronde vrees voor vervolging aantoonde zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Er werd namelijk geen geloof gehecht aan zijn vluchtrelaas. Hij werd wel de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, §2, c) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet toegekend, dit op 3 december 2012.

Na het vertrek van uw broer kwamen de Taliban langs uw woning op zoek naar uw vader en M., maar namen in hun plaats uw oudere broer K. mee. Jullie dienden een klacht in bij het districtscentrum, maar niemand kon helpen. U en uw familie hebben sindsdien niets meer vernomen van K. Hierna bleef uw familie dreigbrieven ontvangen van de Taliban. Uw vaders werkzaamheden werden in 2017 stopgezet, gezien er minder werkkrachten nodig waren. De Taliban zeiden dat uw vader al zijn zonden kon goedmaken, maar hij weigerde. De situatie verergerde en uw vader besloot dat u en hijzelf niet meer veilig waren in Afghanistan. Jullie vertrokken 's nachts met een taxi en reisden naar Nimroz. Jullie reisden verder naar Iran, waarna jullie elkaar aan de grens tussen Iran en Turkije uit het oog verloren. Uw vader werd gerepatriëerd naar Afghanistan. U reisde verder via Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Roemenië en Duitsland tot in België. U was ongeveer acht maanden onderweg. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 26 februari 2021.

Uw vader overleed ongeveer vier maanden voor uw persoonlijk onderhoud aan een natuurlijke doodsoorzaak. Uw moeder en uw zus verblijven momenteel bij uw paternale oom in S. (K.K., Nangarhar). Uw broer Z.M. verblijft te Leuven. Een oom van u zou, na de machtsovername door de Taliban, zijn gedood. Ook hij werkte op een Amerikaanse basis.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: de 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) van uw broer M., de taskara van uw vader (en vertaling), de vertaling van de taskara van uw moeder, de vertaling van de taskara van uw zus, drie certificaten van uw vaders werk, twee kopieën van certificaten van uw vaders werk, drie kopieën van werkbadges van uw vader, drie kopieën van documenten van Alliance Project, en kopie van de loonfiche van uw vader, drie kopieën omtrent uw ooms werkzaamheden, drie foto's van uw overleden vader, twaalf foto's van uw vaders werkzaamheden, vier dreigbrieven van de Taliban, twee enveloppes en een kopie van Belgische de identiteitskaart van uw broer M.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd; u verklaarde minderjarig te zijn bij aankomst in België. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 8 maart 2021 stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Dat u 16 jaar oud zou zijn geweest bij aankomst in België, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat uw vrees voor de Taliban gebaseerd is op de werkzaamheden van uw vader op een militaire basis van de Amerikanen in Jalalabad. Er dient te worden opgemerkt dat uw vader sinds de aanvang van zijn werk in 2007 - indien de verklaringen omtrent zijn werk op de waarheid berusten - bedreigingen ontving van de Taliban, doch uw vader pas in 2017 stopte met diezelfde werkzaamheden (NPO, p.10). Bovendien moet opgemerkt dat uw vader zijn werk niet stopzette omwille van deze bedreigingen, maar omwille van te weinig vraag naar Afghaanse werkkrachten op die basis (NPO, p.13). U vertelt namelijk dat uw vader niet wilde en niet kon stoppen met zijn job (NPO, p.17). U bevraged over de dreigbrieven, vertelt u dat er bijvoorbeeld in stond dat als uw vader niet zou stoppen met zijn werk, hij gedood zou worden, en als ze uw vader niet vonden, de Taliban zijn familie zou doden (NPO, p.17). Dat uw vader in die context dan bleef verder werken voor de Amerikanen hoewel dit de basis vormde voor de vlucht van zijn zoon M., alsook de ontvoering van zijn andere zoon K., alsook de meerdere bedreigingen die hij ontving, oogt bijzonder vreemd. Men kan toch van uw vader verwachten dat hij zijn job zou hebben opgegeven, ten einde zijn eigen leven en dat van zijn familie te vrijwaren na zoveel bedreigingen en acties aan het adres van uw familie, waaronder de ontvoering van zijn zoon K. van wie jullie nadien niets meer zouden hebben gehoord. Deze vaststelling plaatst al een eerste maal vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook uw verklaringen omtrent de periode van de bedreigingen kunnen niet overtuigen. De dreigbrieven die uw vader ontving, kwamen om de vier, vijf of acht maanden sinds het begin van uw vaders carrière in 2007 tot zijn overlijden vier maanden geleden, zo stelt u (NPO, p.17). Dit betekent dat uw vader talrijke brieven ontving gedurende meer dan dertien jaar. Daarnaast verklaart u dat uw broer M. Afghanistan tien of elf jaar geleden heeft verlaten (NPO, p.19). Dit wilt zeggen dat uw vader reeds enkele jaren bedreigingen ontving alvorens M. het land verliet en zeker alvorens K. ontvoerd werd. Gevraagd om welke reden uw broer M. net op dat gegeven moment besloot te vertrekken, na reeds menig dreigement te hebben ontvangen, antwoordt u dat hij voordien te jong was om te vertrekken (NPO, p.19). Echter, blijkt het wel erg frappant dat na ettelijke jaren van bedreigingen M. uiteindelijk dan toch vertrekt, waarna enkele dagen later de Taliban hem ineens komen zoeken in jullie woning om hem mee te nemen (NPO, p.18). Deze timing is wel zeer toevallig. Nogmaals gevraagd om welke reden M. net op dat moment besloot te vertrekken en niet vroeger of later, antwoordt u dat hij jongvolwassen was en dat uw vader angst had voor zijn veiligheid. Ook vertelt u dat de Taliban twee of drie maanden voor zijn vertrek langskwamen met een brief (NPO, p.19). U geeft aldus geen enkele concrete vluchtaanleiding waarom uw broer M. net op dát gegeven moment vertrok, alsook waarom de Taliban plots luttele dagen later naar uw woning kwamen om iemand te ontvoeren, niettegenstaande ze al gedurende een heel lange periode dreigementen hadden gestuurd maar geen gevolg eraan hadden gegeven. Deze samenloop van toevalligheden in uw tijdlijn is aldus opmerkelijk. Bovendien is het volstrekt onduidelijk waarom de Taliban meerdere jaren dreigbrieven stuurden naar uw familie, en aldus een engelengeduld aan de dag legden alvorens over te gaan tot een andere, meer directe, aanpak. Indien ze er werkelijk op gebrand waren om uw vader mee te nemen tegen zijn vrije wil - en daarenboven ook uw broer indien ze uw vader niet konden vinden - moge men verwachten dat ze uw familie niet eerst jarenlang zouden waarschuwen via talrijke brieven om jullie zo de kans te geven om op de vlucht te slaan. Men moge eerder verwachten dat ze jullie dan onmiddellijk, of althans veel eerder, én rechtstreeks zouden komen opzoeken, gezien zij wel degelijk op de hoogte waren van jullie thuisadres - de plaats waar immers de brieven werden afgeleverd (NPO, p.17). Dit gaat des te meer op voor de jaren na het vertrek van M. en de ontvoering van K. U verklaart dat de Taliban tot de dood van uw vader vier maanden geleden - dreigbrieven bleven sturen (NPO, p.17). Echter bedreigden de Taliban uw vader dat hij diende te stoppen met zijn werk, terwijl hij dat reeds in 2017 had gedaan. De logica hiervan is dus verre zoek. Ook in omgekeerde zin is het wel erg frappant dat de Taliban u en uw familie nog een tiental jaar zouden hebben bedreigd alvorens iets concreets tegen u en uw vader te ondernemen. Indien ze u en uw vader werkelijk wilden meenemen, ligt het eerder in de lijn der verwachtingen dat ze u niet de kans zouden geven om te vluchten. Dat u en uw vader bovendien nog een tiental jaar in Afghanistan bleven - uw vader voornamelijk in Jalalabad en u in uw dorp - strookt niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand in een dergelijke situatie. Dit alles maakt dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw beweerde problemen met de Taliban en de jarenlange dreigementen die zouden zijn geuit.

Voorts kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij de werkzaamheden van uw vader. U verklaart dat uw vader op de logistieke basis van de Amerikanen werkte in Jalalabad. Gevraagd onder welke naam deze basis opereerde, antwoordt u dat het bekend was onder de naam 'Basis van Amerikanen in

Jalalabad', een weinig precies antwoord (NPO, p.10). Op de vraag of uw vader een opleiding of training volgde, blijft u het antwoord schuldig. Over het dragen van een uniform blijven uw antwoorden vaag: u stelt enkel dat uw vader een broek, een vest en schoenen droeg - wat op zich maar weinig informatie geeft. Op de vraag of u zijn uniform ooit heeft gezien, antwoordt u negatief (NPO, p.11). Voorts kan u niet zeggen wie de oversten waren van uw vader (NPO, p.13). Uw beperkte kennis omtrent uw vaders werkzaamheden, wat belangrijk en relevant is gezien het de basis vormt van uw asielrelaas, dragen bij tot de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

De ongeloofwaardigheid omtrent de problemen die uw vader en jullie gezin kenden met de Taliban, draagt ook bij tot de ongeloofwaardige karakter van uw ooms (langs vaderskant) problemen. U verklaart dat uw oom na de machtsovername gedood werd door de Taliban, omdat hij als kok werkzaam was op de basis van de Amerikanen. U vertelt dat hij niet zo voorzichtig was. Gevraagd om over (de omstandigheden van) zijn overlijden te vertellen, antwoordt u dat hij ook al lang werd bedreigd door de Taliban en dat hij niet wilde stoppen met zijn werk. Wanneer hij na de machtsovername uit zijn huis kwam, werd hij doodgeschoten voor zijn deur, zo stelt u (NPO, p.18). Gevraagd waar hij voor zijn dood woonde, antwoordt u in Shega. Echter kende uw oom het lot van uw broer K eeds, alsook dat uw vader voornamelijk in Jalalabad verbleef omwille van de bedreigingen. Dat uw oom na een lange periode van bedreigingen nog in jullie dorp Shega zou zijn blijven wonen, met kennis over wat uw familie al zou zijn overkomen, komt opnieuw weinig geloofwaardigheid over. Verder kan u niet antwoorden op de vraag sinds wanneer uw maternale oom dan al bedreigingen had ontvangen (NPO, p.23), wat nochtans bezwaarlijk een detail genoemd kan worden. Naast het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen omtrent de problemen van uw oom, laat u na aan te tonen hoe de problemen van uw oom in verband kunnen gebracht worden met uw persoonlijke vrees.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees voor de Taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) van uw broer M., uw vaders taskara, de vertaling van uw moeders taskara en de vertaling van uw zus' taskara tonen slechts de identiteit van uw familieleden aan, wat in deze beslissing niet betwist wordt. De vijf certificaten van uw vader, de drie werkbades van uw vader, de drie documenten van Alliance Project en de loonfiche van uw vader kunnen de werkzaamheden van uw vader slechts staven bij het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken. Hooguit verwijzen zij louter naar het werk van uw vader en hebben geen betrekking op de problemen die uw vader hierdoor zou hebben gekend. De drie documenten omtrent de werkzaamheden van uw maternale oom verwijzen eveneens louter naar zijn werkzaamheden, en hebben geen betrekking op de problemen die hij kende. Voorts legt u drie foto's van uw overleden vader neer. Echter houdt het overlijden van uw vader geen verband met de problemen met de Taliban, gezien hij een natuurlijke dood is gestorven (NPO, p.10). Verder legt u twaalf foto's neer waarop volgens u uw vader te zien zou zijn tijdens zijn werkzaamheden. Deze foto's hebben geen bewijskracht aangezien niet kan worden vastgesteld waar, wanneer, in welke omstandigheden en/of met welke bedoelingen ze werden genomen. Wat betreft de vier dreigbrieven van de Taliban, dient te worden opgemerkt dat deze uw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken. Bovendien verklaart u aanvankelijk dat uw vader alle documenten verbrand heeft na de machtsovername uit angst voor een huiszoeking, waarna u vervolgens verklaart dat u deze dreigbrieven zo'n twee weken voor het persoonlijk onderhoud ontving met de post. Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, antwoordt u dat alle documenten overal een beetje verspreid lagen en dat deze toevallig niet waren verbrand (NPO, p.28). Echter plaatst het CGVS ernstige vraagtekens bij deze verklaring en 'toevalligheid'. Voorts tonen de twee enveloppes louter aan hoe u uw poststukken heeft ontvangen. De kopie van de Belgische identiteitskaart van M. toont slechts aan dat M. subsidiaire bescherming geniet.

Wat de neergelegde documenten betreft, moet overigens ook worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan - Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door u neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen.

De vaststelling dat uw broer Z. de subsidiaire bescherming verkregen heeft in België doet geen afbreuk aan deze beslissing. Elk verzoek om internationale bescherming wordt individueel en op eigen merites beoordeeld en, zoals hierboven aangetoond, blijkt uit uw dossier nergens dat u een vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico hebt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan**

Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de Taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de Taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de Taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de Taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De Taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De Taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022

dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan

een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de Taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de Taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De Taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de Taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)."*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker gaat in het verzoekschrift eerst in op de weigering van de vluchtelingenstatus. Hij verwijst in dit kader naar de vluchtelingendefinitie in artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en stelt dat de verwerende partij ten onrechte besluit dat hij niet aan deze definitie voldoet.

Verzoeker geeft een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Vervolgens stelt hij dat bijzondere aandacht dient te worden besteed aan zijn intellectueel vermogen en zijn minderjarigheid. Op het moment dat hij

Afghanistan verliet, was hij – volgens de uitgevoerde leeftijdtest – immers nog maar net meerderjarig geworden.

Verzoeker benadrukt voorts dat over zijn Afghaanse afkomst geen twijfel bestaat.

Omtrent zijn leeftijd doet verzoeker gelden dat hij erbij blijft dat hij ter goeder trouw verklaard heeft dat hij 16 jaar oud was ten tijde van zijn aankomst in België, zijnde het geboortjaar dat zijn familie steeds voor hem heeft opgegeven. Het zou volgens hem natuurlijk kunnen dat op zijn taskara niet zijn exacte geboortedatum vermeld staat, doch wel de datum waarop zijn geboorte werd geregistreerd. Daarnaast is het volgens verzoeker relevant te benadrukken dat men in Afghanistan niet bezig is met leeftijden. Er worden geen verjaardagen en dergelijke gevierd. Het is luidens het verzoekschrift dan ook perfect verklaarbaar én begrijpelijk dat verzoeker zelf niet meer goed weet wanneer hij nu net geboren is en hoe oud hij nu effectief is, maar dit mag geen argument zijn om te stellen dat hij zou liegen over de redenen die er hem toe hebben gebracht om Afghanistan te verlaten.

Verzoeker haalt vervolgens aan dat de verwerende partij hem niet op tegenstrijdigheden heeft kunnen betrappen en dat hij op een zeer consequente en duidelijke wijze heeft gepraat over zijn problemen met de taliban. Hij is formeel dat zijn relaas strookt met de werkelijkheid.

Met betrekking tot de ongeloofwaardigheid dat zijn vader er ondanks de vele bedreigingen voor koos om te blijven werken op de basis van de Amerikanen, werpt verzoeker op dat zijn vader geen andere keuze had. Hij moest zijn gezin onderhouden. Aangezien de bedreigingen voornamelijk op zijn vader gericht waren en hij zo goed als 100% van de tijd in Jalalabad verbleef in de veilige Amerikaanse basis, leek het een berekend risico dat hij zou blijven werken opdat zijn gezin niet zou verhongeren. Zijn zonen waren op dat moment ook nog te jong om te worden gerekruteerd of ontvoerd door de taliban. Van zodra zij jongvolwassenen werden, werden verzoeker en zijn broer M. door hun vader het land uitgestuurd. Voor broer K. kwam een dergelijke beslissing echter te laat. Aangezien M. de oudste zoon in huis was, waardoor hij het logische eerstvolgende doelwit zou zijn indien de taliban zouden opdagen, had niemand durven voorspellen dat de taliban zich zo snel zouden richten tot broer K. Had de familie destijds de financiële middelen gehad om ook K. het land uit te sturen, dan was dit zeker en vast gebeurd.

Verzoeker ontkent voorts dat de timing van ontvoering van K., meer bepaald enkele dagen na het vertrek van M., wel erg toevallig is. Hij stelt dat één en ander opnieuw terug te brengen is tot de gekende werkwijze van de taliban, waarbij jonge kinderen en vrouwen in principe met rust worden gelaten. De taliban wreken zich voornamelijk op mannen en hun jongvolwassen zonen.

In verband met de weinige concrete informatie die verzoeker over de werkzaamheden van zijn vader gaf, werpt hij op dat zijn vader inderdaad karig was met informatie. Hij verklaart dit enerzijds door de geheimhoudingsplicht die hij had ten aanzien van de Amerikanen en anderzijds was het algemeen gekend dat de taliban zich richtten tot mannen die samenwerkten met de Afghanen zodat het geen goed idee was om dergelijke zaken aan de grote klok te hangen en te veel details vrij te geven.

Voorts vindt verzoeker het argument dat het ongeloofwaardig zou zijn dat zijn oom, ondanks de ontvoering van K., gewoon in Shega is blijven wonen terwijl ook hij persoonlijk door de taliban werd bedreigd, een non-argument. Immers, aangezien de taliban na de machtsovername overal actief was had zijn oom overal het risico gelopen om te worden gedood door de taliban.

Tenslotte haalt verzoeker aan dat de verwerende partij wel heel snel de door hem neergelegde documenten naast zich neerlegt. Zo twijfelt de verwerende partij er bijvoorbeeld niet aan dat verzoekers vader degene is die te zien is op de foto's die door hem werden neergelegd. Uit de achtergrond en de context is duidelijk af te leiden dat ze werden genomen op een Amerikaanse basis.

2.1.2. Verzoeker gaat in het verzoekschrift vervolgens in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verwijst in dit kader vooreerst naar zijn reeds hoger gedane uiteenzetting. Vervolgens verwijst hij naar de algemene situatie in zijn regio. Daarbij citeert hij uit informatie zonder bronvermelding.

2.1.3. Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op basis van het voorgaande in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus en/of om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om het dossier terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker volgend stuk aan het voorliggend verzoekschrift:

- Human Rights Watch, World Report 2022 “*Afghanistan- Events of 2021*” (stuk II.2).

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 16 november 2022 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*”, 13 september 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan, Veiligheidssituatie*”, 5 mei 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*”, augustus 2017;
- EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, april 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “*Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 13 september 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste

lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid, vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Bijzondere procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing niet op dienstige wijze aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

In zoverre verzoeker in dit kader opnieuw wijst op zijn jonge leeftijd en op het gegeven dat hij op het moment dat hij Afghanistan verliet volgens de uitgevoerde leeftijdstest nog maar net meerderjarig was geworden, merkt de Raad op dat omtrent verzoekers voorgehouden leeftijd in de bestreden beslissing op basis van de stukken van het dossier met recht als volgt wordt gemotiveerd:

"Verder dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd; u verklaarde minderjarig te zijn bij aankomst in België. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 8 maart 2021 stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Dat u 16 jaar zou zijn geweest bij aankomst in België, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Dat in Afghanistan geen belang wordt gehecht aan leeftijden en verjaardagen, betreft een bewering die verzoeker op generlei wijze staft. Dat verzoeker er, onder meer omdat zijn familie hem steevast deze leeftijd toekende, steeds ter goeder trouw zou zijn vanuit gegaan dat zijn voorgehouden leeftijd zijn werkelijke leeftijd was, kan evenmin overtuigen. Redelijkerwijze kan namelijk worden aangenomen dat een dermate groot verschil, van verschillende jaren, met zijn vermeende leeftijdsgenoten in Afghanistan verzoeker in de loop der jaren en gedurende zijn ontwikkeling en groei toch zou moeten zijn opgevallen. Dat verzoeker niet zou hebben geweten dat hij in wezen jaren ouder was, kan dan ook niet worden aangenomen. Dat verzoeker zich ten onrechte voordeed als minderjarige bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, maakt dat deze vermeende minderjarigheid in zijn hoofde niet kan worden aanvaard als bijzondere procedurele nood. Verder doet dit op ernstige wijze afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald.

Verzoeker slaagt er evenmin in om aan te tonen dat zijn intellectuele vermogens dermate beperkt zouden zijn dat hij niet bij machte mocht worden geacht om zijn procedure internationale bescherming te volbrengen en in dit kader gedegen verklaringen af te leggen. Vooreerst blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij tot de zesde graad naar school ging in Afghanistan, alsook dat hij 2,5 jaar naar de plaatselijke madrassa ging (administratief dossier, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, punt 11 en notities persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Aldus blijkt dat hij minstens over de daartoe vereiste intellectuele vermogens beschikt. Verder toont verzoeker in het geheel niet aan dat hij dermate onderontwikkeld zou zijn of dat zijn verstandelijke vermogens dusdanig zouden zijn aangetast dat hij niet bij machte mocht worden geacht om gedegen verklaringen af te leggen over zijn eigen achtergrond, problemen en situatie. Verzoeker brengt geen attest bij waaruit zulks zou kunnen worden afgeleid. Bovendien formuleerde noch verzoeker, noch zijn advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Evenmin maakte één van hen er melding van dat van verzoeker in het kader van dit onderhoud, al dan niet omwille van voormelde redenen, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat dit onderhoud op normale wijze is geschied en kan geenszins worden afgeleid dat van verzoeker niet mocht worden verwacht dat hij zijn voorgehouden situatie en problemen aannemelijk zou kunnen maken middels het afleggen van spontane, doorleefde, overtuigende en geloofwaardige verklaringen en door het verstrekken van een antwoord op de bij het commissariaat-generaal aan hem gestelde vragen over zijn achtergrond, situatie en problemen.

Verzoeker toont, mede gelet op het voorgaande, niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten

bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolging door de taliban wegens de voormalige werkzaamheden van zijn vader als arbeider op een militaire basis van de Amerikanen in Jalalabad.

Blijkens de bestreden beslissing kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers beweerde vrees voor de taliban. Vooreerst (i) kon worden verwacht dat verzoekers vader, die van 2010 tot 2017 als arbeider op een militaire basis van de Amerikanen in Jalalabad werkte, zijn job eerder zou opgeven teneinde zijn eigen leven en dat van zijn familie te vrijwaren na zovele bedreigingen en acties aan het adres van zijn familie, waaronder de ontvoering van zijn zoon K. van wie nadien niets meer werd gehoord. Verder (ii) kunnen ook verzoekers verklaringen omtrent de periode van de bedreigingen niet overtuigen. Voorts (iii) kunnen ook vraagtekens geplaatst worden bij de werkzaamheden van verzoekers vader gelet op verzoekers beperkte kennis hierover. De ongeloofwaardigheid omtrent de problemen die zijn vader en zijn gezin kenden met de taliban draagt (iv) ook bij tot het ongeloofwaardige karakter van de problemen van zijn maternale oom en verzoeker laat ook na aan te tonen hoe de problemen van zijn oom in verband kunnen worden gebracht met zijn persoonlijke vrees. De neergelegde documenten kunnen (v) bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Tot slot doet (vi) ook de vaststelling dat verzoekers broer M. de subsidiaire bescherming verkregen heeft in België geen afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het volharden in de geloofwaardigheid van zijn relaas en in zijn verklaringen bij het commissariaat-generaal, het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het uiten van blote beweringen. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze *in concreto* de pertinente vaststellingen in een ander daglicht die leiden tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees voor de taliban.

2.3.6.2. In de bestreden beslissing wordt in eerste instantie terecht gesteld dat het gegeven dat verzoekers vader, ondanks de vele bedreigingen en acties aan het adres van zijn familie, nog tot 2017 bleef werken op een militaire Amerikaanse basis te Jalalabad vraagtekens plaatst bij de geloofwaardigheid van het asielaanvraagrelaas.

Verzoeker brengt daar in het verzoekschrift tegenin dat zijn vader geen andere keuze had dan zijn job te behouden omdat hij zijn gezin moest onderhouden, dat dit een berekend risico was aangezien de bedreigingen voornamelijk aan hem gericht waren en hij zo goed als 100% van de tijd in Jalalabad verbleef in de veilige Amerikaanse basis en dat zijn zonen ook nog te jong waren om te worden gerekruteerd of ontvoerd door de taliban. Deze *post factum* vergoelijken volstaan niet om te verklaren waarom verzoekers vader in de door verzoeker geschetste context tien jaar bleef werken voor de Amerikaanse militaire basis. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat de bedreigingen van de taliban aan het adres van zijn vader reeds startten bij de aanvang van diens werk in 2007 en dat bepaalde van de dreigementen in de talloze ontvangen dreigbrieven van de taliban ontvangen in verzoekers ouderlijke woning zich ook richtten tot zijn familie, wat onder meer resulteerde in de ontvoering van zijn broer K., lang voor het stopzetten van de werkzaamheden in 2017 (notities persoonlijk onderhoud, p. 16-17, 19). De Raad kan bijgevolg de *a posteriori* bijstelling, dat het verderzetten van het werk een berekend risico was omdat de vader zo goed als altijd in Jalalabad verbleef en de dreigementen voornamelijk op hem gericht waren en dat zijn zonen nog te jong waren of te worden gerekruteerd of ontvoeren, niet bijtreden. Dat verzoekers vader in het onderhoud van zijn gezin moest voorzien, vermag evenmin te verklaren waarom hij de werkzaamheden zou voortzetten die ook net zijn gezin in gevaar brachten en reeds hadden geresulteerd in het vertrek van zoon en M. en de onmiddellijk daaropvolgende ontvoering van zoon K. in 2011-2012. Overigens blijkt uit verzoekers verklaringen bij het commissariaat-generaal dat zijn vader niet wilde en kon stoppen en dat hij zijn werk in 2017 uiteindelijk niet stopzette omwille van de bedreigingen maar omdat er te weinig vraag was naar werkkrachten op de militaire basis (notities persoonlijk onderhoud, p. 10, 13). De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar deze stelt: *“Dat uw vader in die context dan bleef verder werken voor de Amerikanen hoewel dit de basis vormde voor de vlucht van zijn zoon M., alsook de ontvoering van zijn andere zoon K., alsook de meerdere bedreigingen die hij ontving, oogt bijzonder vreemd. Men kan toch van uw vader verwachten dat hij zijn job zou hebben opgegeven, ten einde zijn eigen leven en dat van zijn familie te vrijwaren na zovele bedreigingen en acties aan het adres van uw familie, waaronder de ontvoering van zijn zoon K. van wie jullie nadien niets meer zouden hebben*

gehoord. Deze vaststelling plaatst al een eerste maal vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

2.3.6.3. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing op omstandige wijze toegelicht waarom ook verzoekers verklaringen omtrent de periode van de bedreigingen niet kan overtuigen:

“De dreigbrieven die uw vader ontving, kwamen om de vier, vijf of acht maanden sinds het begin van uw vaders carrière in 2007 tot zijn overlijden vier maanden geleden, zo stelt u (NPO, p.17). Dit betekent dat uw vader talrijke brieven ontving gedurende meer dan dertien jaar. Daarnaast verklaart u dat uw broer M. Afghanistan tien of elf jaar geleden heeft verlaten (NPO, p.19). Dit wilt zeggen dat uw vader reeds enkele jaren bedreigingen ontving alvorens M. het land verliet en zeker alvorens K. ontvoerd werd. Gevraagd om welke reden uw broer M. net op dat gegeven moment besloot te vertrekken, na reeds menig dreigement te hebben ontvangen, antwoordt u dat hij voordien te jong was om te vertrekken (NPO, p.19). Echter, blijkt het wel erg frappant dat na ettelijke jaren van bedreigingen M. uiteindelijk dan toch vertrekt, waarna enkele dagen later de Taliban hem ineens komen zoeken in jullie woning om hem mee te nemen (NPO, p.18). Deze timing is wel zeer toevallig. Nogmaals gevraagd om welke reden M. net op dat moment besloot te vertrekken en niet vroeger of later, antwoordt u dat hij jongvolwassen was en dat uw vader angst had voor zijn veiligheid. Ook vertelt u dat de Taliban twee of drie maanden voor zijn vertrek langskwamen met een brief (NPO, p.19). U geeft aldus geen enkele concrete vluchtaanleiding waarom uw broer M. net op dat gegeven moment vertrok, alsook waarom de Taliban plots luttele dagen later naar uw woning kwamen om iemand te ontvoeren, niettegenstaande ze al gedurende een heel lange periode dreigementen hadden gestuurd maar geen gevolg eraan hadden gegeven. Deze samenloop van toevalligheden in uw tijdlijn is aldus opmerkelijk. Bovendien is het volstrekt onduidelijk waarom de Taliban meerdere jaren dreigbrieven stuurden naar uw familie, en aldus een engelengeduld aan de dag legden alvorens over te gaan tot een andere, meer directe, aanpak. Indien ze er werkelijk op gebrand waren om uw vader mee te nemen tegen zijn vrije wil - en daarenboven ook uw broer indien ze uw vader niet konden vinden - moge men verwachten dat ze uw familie niet eerst jarenlang zouden waarschuwen via talrijke brieven om jullie zo de kans te geven om op de vlucht te slaan. Men moge eerder verwachten dat ze jullie dan onmiddellijk, of althans veel eerder, én rechtstreeks zouden komen opzoeken, gezien zij wel degelijk op de hoogte waren van jullie thuisadres - de plaats waar immers de brieven werden afgeleverd (NPO, p.17). Dit gaat des te meer op voor de jaren na het vertrek van M. en de ontvoering van K. U verklaart dat de Taliban tot de dood van uw vader vier maanden geleden - dreigbrieven bleven sturen (NPO, p.17). Echter bedreigden de Taliban uw vader dat hij diende te stoppen met zijn werk, terwijl hij dat reeds in 2017 had gedaan. De logica hiervan is dus verre zoek. Ook in omgekeerde zin is het wel erg frappant dat de Taliban u en uw familie nog een tiental jaar zouden hebben bedreigd alvorens iets concreets tegen u en uw vader te ondernemen. Indien ze u en uw vader werkelijk wilden meenemen, ligt het eerder in de lijn der verwachtingen dat ze u niet de kans zouden geven om te vluchten. Dat u en uw vader bovendien nog een tiental jaar in Afghanistan bleven - uw vader voornamelijk in Jalalabad en u in uw dorp - strookt niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand in een dergelijke situatie. Dit alles maakt dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw beweerde problemen met de Taliban en de jarenlange dreigementen die zouden zijn geuit.”

Deze motieven zijn pertinent, draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker laat deze zo goed als onbesproken in het verzoekschrift, waardoor deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Waar verzoeker een verschoning tracht te geven voor het gebrek aan concrete vluchtaanleiding voor het vertrek van zijn broer M. in 2011-2012 en de wel erg toevallige timing van de ontvoering van broer K. luttele dagen na het vertrek van broer M., merkt de Raad op dat verzoeker in wezen enerzijds niet verder komt dan het volharden in zijn eerder afgelegde verklaring dat zijn broer M. de oudste zoon in huis was waardoor hij het logische eerstvolgende doelwit zou zijn indien de taliban zouden opdagen en dat niemand had durven voorspellen dat de taliban zich zo snel zouden richten tot zijn broer K. (notities persoonlijk onderhoud, p. 18-20). Verder verklaart de stelling dat zijn familie ook zijn broer K. destijds het land zou hebben uitgestuurd indien zij daartoe de financiële middelen had gehad nog niet waarom broer M. net in 2011-2021 vertrok, noch de wel er toevallige ontvoering van broer K. net na het vertrek van broer M., te meer daar de taliban reeds sinds 2007 herhaaldelijk dreigementen hadden verstuurd maar er geen gevolg aan hadden gegeven. De Raad treedt anderzijds het oordeel van de commissaris-generaal bij dat de samenloop van toevalligheden in verzoekers tijdlijn opmerkelijk is en verzoeker slaagt er geenszins in dit te ontcrachten door in het verzoekschrift opnieuw te verwijzen naar de gekende werkwijze van de taliban die zich voornamelijk richt op mannen en hun “jongvolwassen” zonen en dat vrouwen en jonge kinderen in principe met rust worden gelaten. Ten overvloede stipt de Raad nog aan dat verzoeker bij het commissariaat-generaal aangaf dat zijn broer M. in 2011-2012 vertrok omdat hij toen 16 jaar en jongvolwassen was en broer K. toen nog maar

13-14 jaar en dus een kind was. Zoals gesteld, laat verzoeker de overige bovenstaande overwegingen volledig onverlet en deze dragen allen bij tot de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweemde problemen met de taliban en de jarenlange dreigementen die geuit zouden zijn.

2.3.6.4. Los van de vraag of daadwerkelijk aan de werkzaamheden van verzoekers vader kan worden getwijfeld, treedt de Raad voorts het oordeel van de commissaris-generaal bij dat verzoekers kennis over de werkzaamheden van zijn vader als arbeider op de logistieke basis van de Amerikanen in Jalalabad beperkt is en dat dit belangrijk en relevant is gezien het de basis vormt van zijn asielrelaas. Zo geeft verzoeker een weinig precies antwoord op de vraag naar de naam van de betreffende basis en in verband met zijn uniform. Verder weet hij niet of zijn vader een opleiding of training volgde en wie zijn oversten waren (notities persoonlijk onderhoud, p. 10, 11 en 13).

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Dat zijn vader karig was met informatie en omwille van zijn geheimhoudingsplicht en uit veiligheidsoverwegingen weinig zou hebben gesproken over zijn werkzaamheden, is niet aannemelijk. Net omdat deze werkzaamheden gewichtige en aanhoudende risico's inhielden, kon worden verwacht dat verzoekers vader het hierover wel met hem zou hebben gehad. Hoewel kan worden aangenomen dat verzoeker niet elk detail van de werkzaamheden van zijn vader kent, kan toch redelijkerwijze worden verondersteld dat hij over enige kennis beschikt in dit verband. Hoe dan ook stipt de Raad aan dat verzoeker uiteindelijk samen met zijn vader Afghanistan verliet en met hem reisde tot aan de grens tussen Iran en Turkije, waarna zijn vader gerepatriëerd werd, dat zijn vader tot vier maanden voor het persoonlijk onderhoud nog in leven was en dat hij nog steeds in contact staat met zijn moeder en paternale oom bij wie zijn moeder en zus inwonen (notities persoonlijk onderhoud, p. 14-15). Aldus kon worden verwacht dat hij zich via hen terdege zou hebben geïnformeerd over een dermate belangrijk aspect van zijn asielrelaas. Dat hij naliet dit te doen, getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden situatie en problemen en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.3.6.5. Tot slot wordt in verband met de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker in de bestreden beslissing nog terecht gesteld dat de ongeloofwaardigheid in verband met de problemen die zijn vader en zijn gezin kenden met de taliban ook bijdraagt tot het ongeloofwaardig karakter van de problemen van zijn maternale oom. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat deze oom na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 zou zijn vermoord omdat hij als kok werkzaam was op de basis van de Amerikanen waar ook zijn vader werkte (notities persoonlijk onderhoud, p. 18, 23). Dit neemt evenwel niet weg dat het merkwaardig overkomt dat deze oom na een dermate lange periode van bedreigingen aan het adres van verzoekers vader, die omwille van de bedreigingen zo goed als permanent in Jalalabad verbleef, en na de ontvoering van verzoekers broer K. tot aan zijn dood in het dorp van verzoeker was blijven wonen, temeer daar die oom ook zelf reeds lang door de taliban zou zijn bedreigd. Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat dit een non-argument is aangezien de taliban na de machtsovername overal actief zijn, merkt de Raad op dat dit geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat het wel degelijk merkwaardig is dat verzoekers oom, die zelf "al lang" bedreigingen ontving (notities persoonlijk onderhoud, p. 24) en die op de hoogte was van de problemen die verzoekers familie had gekend omwille van de werkzaamheden op de militaire basis waar hij zelf ook werkzaam was, steeds was blijven wonen in hetzelfde dorp, zeker daar verzoekers vader steeds in Jalalabad verbleef. Verzoeker laat tot slot ook nog steeds na aan te tonen hoe de problemen van zijn maternale oom in verband kunnen worden gebracht met zijn persoonlijke vrees.

2.3.6.6. Tenslotte haalt verzoeker aan dat de verwerende partij wel heel snel de door hem neergelegde documenten naast zich neerlegt. Zo twijfelt de verwerende partij er bijvoorbeeld niet aan dat verzoekers vader degene is die te zien is op de foto's die door hem werden neergelegd. Uit de achtergrond en de context is duidelijk af te leiden dat ze werden genomen op een Amerikaanse basis.

De Raad merkt vooreerst op dat de verwerende partij alle door verzoeker neergelegde documenten niet zonder meer heeft afgedaan. Zij worden integendeel beoordeeld op hun bewijswaarde en inhoud en vervolgens meegewogen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling:

"De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) van uw broer M., uw vaders taskara, de vertaling van uw moeders taskara en de vertaling van uw zus' taskara tonen slechts de identiteit van uw familieleden aan, wat in deze beslissing niet betwist wordt. De vijf certificaten van uw vader, de drie werkbades van uw vader, de drie documenten van Alliance Project en de loonfiche van uw vader kunnen de werkzaamheden van uw vader slechts staven bij het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken.

Hooguit verwijzen zij louter naar het werk van uw vader en hebben geen betrekking op de problemen die uw vader hierdoor zou hebben gekend. De drie documenten omtrent de werkzaamheden van uw maternale oom verwijzen eveneens louter naar zijn werkzaamheden, en hebben geen betrekking op de problemen die hij kende. Voorts legt u drie foto's van uw overleden vader neer. Echter houdt het overlijden van uw vader geen verband met de problemen met de Taliban, gezien hij een natuurlijke dood is gestorven (NPO, p.10). Verder legt u twaalf foto's neer waarop volgens u uw vader te zien zou zijn tijdens zijn werkzaamheden. Deze foto's hebben geen bewijskracht aangezien niet kan worden vastgesteld waar, wanneer, in welke omstandigheden en/of met welke bedoelingen ze werden genomen. Wat betreft de vier dreigbrieven van de Taliban, dient te worden opgemerkt dat deze uw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken. Bovendien verklaart u aanvankelijk dat uw vader alle documenten verbrand heeft na de machtsovername uit angst voor een huiszoeking, waarna u vervolgens verklaart dat u deze dreigbrieven zo'n twee weken voor het persoonlijk onderhoud ontving met de post. Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, antwoordt u dat alle documenten overal een beetje verspreid lagen en dat deze toevallig niet waren verbrand (NPO, p.28). Echter plaatst het CGVS ernstige vraagtekens bij deze verklaring en 'toevalligheid'. Voorts tonen de twee enveloppes louter aan hoe u uw poststukken heeft ontvangen. De kopie van de Belgische identiteitskaart van M. toont slechts aan dat M. subsidiaire bescherming geniet.

Wat de neergelegde documenten betreft, moet overigens ook worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan - Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door u neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze ongemoeid laat, onverminderd overeind.

Waar verzoeker stelt dat duidelijk blijkt dat zijn vader op de neergelegde foto's te zien is en dat uit de achtergrond en context duidelijk is af te leiden dat ze werden genomen op een Amerikaanse basis, stipt de Raad aan dat deze foto's, los van de bemerking in de bestreden beslissing dat niet kan worden vastgesteld waar, wanneer, in welke omstandigheden en/of met welke bedoelingen ze zijn genomen, deze hoogstens vermogen aan te tonen dat verzoekers vader ooit gewerkt heeft op een Amerikaanse basis maar dat zij, evenmin als de voorgelegde certificaten, werkbadges, werkdocumenten en loonfiche van zijn vader, geen betrekking hebben op de problemen die zijn vader door deze werkzaamheden zou hebben gekend en die ongeloofwaardig werden bevonden.

2.3.6.7. In verband met de werkzaamheden van zijn vader, die als dusdanig niet door de Raad in twijfel worden getrokken, merkt de Raad op dat het feit dat verzoekers vader werkzaam was voor het Amerikaanse leger *in se* niet voldoende is opdat verzoeker in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Hierboven is reeds gebleken dat verzoeker de vaststellingen aangaande de ongeloofwaardigheid inzake de bedreigingen door de taliban niet in een ander daglicht kan plaatsen.

In zoverre verzoeker, in het licht van de machtsovername door de taliban, thans bij een terugkeer zou vrezen dat de taliban hem zouden vervolgen omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader, wijst de Raad er nog op dat uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, en waarop de Raad vermag acht te slaan, evenwel niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen die in het verleden werkzaam waren voor de Amerikaanse troepen laat staan *ipso facto* van de familieleden (zie o.a. EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 74-75; EUAA *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 45-48 en EUAA *Country Guidance: Afghanistan*, april 22, p. 67-68). Er kan worden opgemerkt dat de taliban, kort na de machtsovername, een algehele amnestie voor medewerkers van buitenlandse troepen hebben afgekondigd. Ondanks deze amnestie worden er echter wel veiligheidsincidenten gemeld, waarbij voormalige medewerkers van de regering of buitenlandse troepen worden gevisieerd en onderworpen aan handelingen die kunnen worden beschouwd als vervolging. Het gaat hierbij vaak om tolken, dan wel personen van wie men reden heeft om aan te nemen dat deze een potentiële bedreiging voor de taliban kunnen vormen, bijvoorbeeld mensen die geaffilieerd zijn met de NRF of de ISKP, of nog personen die hogere functies bekleedden en actief deelnamen aan de gewapende strijd. Elementen die het risicoprofiel bepalen zijn, onder meer, de daadwerkelijke deelname aan gevechten tegen de taliban, de publieke kennis van de werkzaamheden of de persoonlijke omstandigheden, zoals de familiale achtergrond. Er wordt ook melding gemaakt van veiligheidsincidenten, die kaderen in persoonlijke vendetta's, waarbij de collaboratie met de buitenlandse troepen wordt gebruikt

tegen deze personen. Specifiek, voor wat betreft familieleden, wordt aangegeven dat familieleden van bepaalde individuen het risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van daden van vervolging. Zo wordt er melding gemaakt van een doodstraf voor een broer van een tolk, die werd beschuldigd van het helpen van de Amerikanen en van het verschaffen van veiligheid aan zijn tolkende broer.

Ondanks deze diverse veiligheidsincidenten, die nopen tot een voorzichtige benadering van de profielen van voormalige medewerkers van buitenlandse troepen en diens familieleden, wordt in de landeninformatie als dusdanig geen gewag gemaakt van een systematische vervolging van personen met verzoekers profiel, met name familieleden van voormalige medewerkers van buitenlandse troepen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een vervolgingsvrees is bijgevolg nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij verzoeker op zijn eigen persoon betrokken elementen dient aan te dragen. Zoals hierboven gesteld, wordt in de landeninformatie aangegeven dat bepaalde profielen meer worden gevisieerd. Aangezien verzoeker behalve het gegeven dat hij werkte als arbeider op de militaire Amerikaanse basis te Jalababad geen verdere concrete informatie kan verschaffen over de werkzaamheden van zijn vader – en derhalve ook geen zicht biedt op het precieze profiel van zijn vader – liggen geen elementen voor op grond waarvan kan worden vastgesteld dat verzoeker thans een persoonlijke vervolgingsvrees dient te koesteren louter omwille van de voormalige werkzaamheden van zijn vader voor het Amerikaanse leger. Het komt in deze ook niet aan de Raad toe om deze leemten in verzoekers vluchtrelaas op te vullen en hierover te speculeren. Hierbij kan ook nog worden opgemerkt dat de problemen die verzoeker en diens vader in het verleden zouden hebben gekend met de taliban als ongeloofwaardig werden beschouwd (zie *supra*).

2.3.6.8. Waar verzoeker erop wijst dat hem geen tegenstrijdige verklaringen kunnen worden verweten, stipt de Raad aan dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar beslissing op genoegzame wijze heeft uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. Dat er in de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheden vermeld worden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen, betreft een argument dat dan ook niet relevant is.

2.3.6.9. De Raad merkt tot slot op dat de verwerende partij terecht stelt dat de vaststelling dat verzoekers broer M. in België de subsidiaire bescherming heeft verkregen niets afdoet aan de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas. De Raad benadrukt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen, zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient, zoals thans in het geval van verzoeker, op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die om internationale bescherming verzoekt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Verzoeker kan zich derhalve geenszins steunen op de erkenningen in hoofde van zijn broer M., doch hij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt dan wel dat het hem in zijn land van herkomst aan nationale bescherming ontbreekt, waar hij echter in gebreke blijft. Tot slot stipt de Raad nog aan dat aan het vluchtrelaas dat verzoekers broer M. naar voren schoof tijdens zijn verzoek om internationale bescherming in 2012 geen geloof werd gehecht en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat hij uit een gevaarlijk gebied afkomstig was (notities persoonlijk onderhoud, p. 29).

2.3.6.10. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op aannemelijkheid berusten. De verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent, waardoor enige twijfel niet aan de orde is. De cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet zijn niet voldaan en derhalve kan het voordeel van de twijfel niet worden verleend aan verzoeker.

2.3.6.11. Ter terechtzitting werpt de advocaat van verzoeker een risico op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan op omwille van de verder niet gestaafde of geconcretiseerde (toegeschreven) verwestering van verzoeker. Daargelaten de vaststelling dat hieromtrent geen enkele bijkomende toelichting wordt verschaft of enig stavingstuk wordt neergelegd en er in het verzoekschrift niet wordt gewezen op een vrees wegens verwestering, noch enig betoog wordt gevoerd tegen de motieven hieromtrent in de

bestreden beslissing, wijst de Raad, in zoverre verzoeker hiermee een (gepercipieerde) verwestering wenst aan te tonen, op het volgende.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk.

Uit de landeninformatie blijkt dat de visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar ook beïnvloed is door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-factotalibanregering* reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen* (EUAA *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesies” (EUAA *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41). Uit de informatie waarnaar de EUAA *Afghanistan security situation* van augustus 2022 verwijst, blijkt dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De bijgebrachte landeninformatie geeft ook aan dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-factotalibanregering* wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51).

Ook hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

Voorts is de infrastructuur van de *de-factotalibanregering* uiterst zwak en de taliban worden niet in staat geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the*

population, juni 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Ook blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-factotaliban* autoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan*, augustus 2022, p. 68 en p. 70).

Aldus kunnen Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen zij worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden. Verzoeker reikt gedurende de procedure ter behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet, gelet op het voorgaande, *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie uit het rechtsplegingsdossier laat niet toe anders te oordelen.

Met de loutere vermelding ter terechtzitting van zijn advocaat dat verzoeker een risico op vervolging loopt wegens verwestering, wat op geen enkele manier wordt geconcretiseerd, gestaafd of kracht bijgezet, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit het leeftijdsonderzoek en verzoekers verklaringen blijkt hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan reeds een zekere maturiteit had en reeds gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst en heeft nog contact met zijn familie in Afghanistan, meer bepaald met zijn moeder en paternale oom bij wie zijn moeder en zus inwonen (notities persoonlijk onderhoud, p. 13-15). Bovendien blijkt uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

Nergens uit zijn verklaringen is verder gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond.

2.3.6.12. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Wat betreft de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, treedt de Raad de juridische analyse bij die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing maakt over de toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet in het kader van preciaire socio-economische omstandigheden en humanitaire situaties bij terugkeer naar het land van herkomst.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU). Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en dat is gericht tegen een verzoeker.

Gelet op deze vereisten, is artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beperkter van opzet dan artikel 3 van het EVRM en valt een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie dan ook niet zonder meer onder het toepassingsgebied van voormelde wetsbepaling.

De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Uit een zorgvuldige lezing van alle beschikbare objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Het betreft een multidimensionale crisis waarvan een aantal factoren reeds vóór de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Daarnaast zijn er de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, alsook van bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban naast hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand. Ten slotte zijn er nog milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen.

Bijgevolg kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Er kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker voert geenszins aan dat dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker niet aantoont dat hij niet zou kunnen rekenen op zijn familiaal netwerk in Afghanistan. Hij verklaarde ook dat hij nog steeds contact heeft met zijn moeder en paternale oom bij wie zijn moeder en zus inwonen (notities persoonlijk onderhoud, p. 13-15).

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest '*Elgafaji*' waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter

door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij terugkeert naar het land van herkomst, zoals blijkt uit artikel 8, eerste lid, van richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van april 2022 in acht genomen. In de EUAA *Country Guidance* wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld.

Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk zijn gericht tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in zijn gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsvername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in zowat heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kaboel. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan worden gesteld dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De commissaris-generaal maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens, opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLED)*" van 13 september 2022, kunnen worden beschouwd als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar, vanwaar verzoeker afkomstig is, kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban (*battles*); twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toeschreven; de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond raakte; de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten (*violence against civilians*). Alle 9 incidenten heeft ACLED gecodeerd onder het district (ADMIN2) Jalalabad, dat ook de provinciehoofdplaats Jalalabad omvat.

Volgens de UCDP-gegevens, opgenomen in de EUAA "*Afghanistan. Security Situation*" van augustus 2022, gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kaboel (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kaboel (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, toen UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsvername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit nagenoeg elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van vóór de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van het conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte het UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio, gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De IOM registreerde 2,2 miljoen IDP's die waren teruggekeerd naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn beweerde regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker brengt geenszins informatie bij die ander licht kan werpen op voorgaande omstandige analyse.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker door te wijzen op zijn vluchtrelaas geen concrete persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS